فوتبالیست دختری که زندگی روستایش را تغییر داد

رویای کرشمه

گزارش

در روستایی دوردست در دره چیترال در پاکستان، ۱۵۰۰ متر بالاتر از سطح دریا، اینترنت مرتب قطع و وصل می‌شود. مرز پاکستان و افغانستان بین این کوه‌ها قرار دارد و کرشمه علی دارد تلاش می‌کند زندگی افراد را تغییر دهد.

کرشمه می‌گوید این منطقه با اسلام‌آباد، پایتخت پاکستان بسیار فاصله دارد. اگر همه‌گیری ویروس کرونا نبود، کرشمه ۲۳ ساله در دانشگاهش در اسلام‌آباد به سر می‌برد و به نزد خانواده‌اش در دره چیترال برنمی‌گشت.

او سال گذشته در لیست ۳۰ فرد تأثیرگذار زیر ۳۰ سال آسیا از دید مجله فوربز قرار گرفت، در کنار ستاره بزرگ تنیس نائومی اوساکا. او اولین زن این منطقه است که در سطح ملی و بین‌المللی فوتبال بازی کرده است و حالا می‌خواهد در این منطقه تأثیرگذار باشد.

کرشمه می‌گوید: «اوضاع در اینجا برای دختران دشوار است، به‌ویژه برای اینکه رویای متفاوتی داشته باشند یا کاری انجام دهند که مطابق انتظارات جامعه نباشد.»

او باشگاه ورزشی زنان چیترال را بنیانگذاری کرده است که فعلاً به دلیل شیوع ویروس کرونا تعطیل است. هدف این باشگاه این است که دختران فوتبالیست را پرورش بدهد و این امید وجود دارد که دختران برتر به یک کمپ فوتبال در اسلام‌آباد منتقل شوند اما کرشمه می‌گوید: «کارهای زیادی باید انجام شود.»

او به اندازه‌ای که جاه‌طلب است، شجاع هم هست. کرشمه در نوجوانی، زمانی که در اسلام‌آباد فوتبال بازی می‌کرد، در شبکه‌های اجتماعی از سوی مردان منطقه چیترال تهدید به مرگ شد اما او به فوتبال بازی کردن ادامه داد: «می‌خواهم در زندگی دختران تغییر ایجاد کنم.»

اگر کرشمه در خانواده دیگری به دنیا آمده بود، شاید حالا با یکی از اقوام نزدیک ازدواج کرده بود. طبق آمار یونیسف، ۲۱ درصد دختران پاکستان زمانی که هنوز ۱۸ ساله نشده‌اند ازدواج می‌کنند اما کرشمه پدری داشت که به او اجازه رویاپردازی را داد. او کمک کرد دخترش تحصیل کند، بازی دخترش را تماشا می‌کند و بیش از هر چیزی، زمانی که کرشمه تهدید می‌شد، از او حمایت کرده است. او می‌گوید: «به خاطر پدرم فرد دیگری شدم. در کودکی‌ام، دختران در این منطقه به مدرسه نمی‌رفتند.» سال گذشته، پنج میلیون کودک در پاکستان به مدرسه نرفته‌اند، که اکثرشان هم دختر هستند. کرشمه می‌گوید: «با اینکه تنها هشت سال داشتم، از خودم می‌پرسیدم چرا اوضاع جامعه تا این حد بد است؟» پدر او که معلم است، به همراه یک فرد هلندی، اولین مدرسه در منطقه را تأسیس کرده که درس‌ها در آن به زبان انگلیسی تدریس می‌شوند.

اوضاع از جام جهانی ۲۰۰۶ بود که عوض شد. کرشمه می‌گوید: «لحظه‌ای که فوتبال را تماشا کردم، دریافتم که می‌خواهم بازی‌اش کنم. من عاشق فوتبال شدم. وقتی پا به میدان می‌گذارم، تمام مشکلاتی که در زندگی دارم را فراموش می‌کنم و تنها روی توپ، هم‌تیمی‌ها و بازی تمرکز می‌کنم. در زمین نوعی خوشحالی وصف‌ناپذیر دارم.»

این داستان یک دختر فوتبالیست است که از طرف مردان زادگاهش به مرگ تهدید شد اما پا پس نکشید و با راه انداختن کمپ فوتبال در روستایش، می‌خواهد زندگی دختران دیگر را هم تغییر دهد

او سال‌ها تنها در پیک‌نیک‌های خانوادگی می‌توانست با پدرش فوتبال بازی کند، ولی زمانی که به اسلام‌آباد رفت، توانست به یک تیم فوتبال ملحق شود. او در سال پس از آن که برای اولین بار فوتبال را از تلویزیون تماشا کرد، در تیم منتخب زنان پاکستان (که زیر نظر فدراسیون فوتبال پاکستان نیست) در یک تورنمنت بین‌المللی حاضر شد.

کرشمه می‌گوید: «پدرم گفت که بهتر است مردم چیترال درباره‌ات چیزی ندانند. من هرگز چیزی در شبکه‌های اجتماعی منتشر نمی‌کردم اما در سال ۲۰۱۶، زمانی که برای رقابت‌های بین‌المللی انتخاب شدم، یک پست را دیدم که نوشته بود کرشمه علی اولین دختر چیترال است که در سطح ملی یا بین‌المللی بازی می‌کند. وقتی مردم آن پست را دیدند، کامنت‌های وحشتناکی گذاشتند. من را تهدید کردند و نفرت پراکنی سنگینی کردند. آنها نوشتند اگر این کار را ادامه بدهی، تو را می‌کشیم یا پاهایت را قطع می‌کنیم. من تنها ۱۸ سال داشتم و گفتم شاید بهتر باشد که فوتبال را کنار بگذارم.»

اما او صحبتی پراشک با پدرش داشت و پدرش به او گفت که فوتبال را ادامه بدهد. وقتی در سال گذشته فوربز او را در لیست ۳۰ نفر تأثیرگذار زیر ۳۰ سال گذاشت، اوضاع عوض شد. کرشمه می‌گوید: «از آن هنگام مردم آرام آرام متوجه شده‌اند که اگر به دختران همان فرصتی داده شود که به پسران داده می‌شود، می‌توانند مایه افتخار ملت باشند، نه فقط خانواده یا خودشان. هنوز خیلی‌ها هستند که کاری که من انجام می‌دهم را دوست ندارند اما افرادی هم هستند که علنی از من حمایت می‌کنند.»

کرشمه یک کمپ فوتبال در روستایش به راه انداخته است: «شگفت‌زده شدم وقتی دیدم تعداد زیادی از دختران به این کمپ آمدند. هدف من این است که از نظر فیزیکی و ذهنی، این دختران جوان را تقویت کنم. بله، برخی از آنها شاید بازیکنان بین‌المللی شوند اما بقیه هم از انجام فوتبال سرگرم خواهند شد و نگران چیزی نخواهند بود. آنها می‌توانند در این فضا درباره مشکلاتشان حرف بزنند و از بازی لذت ببرند.» او که سال گذشته هم یک مرکز صنایع دستی برای زنان ایجاد کرد می‌گوید: «سوزن‌دوزی چیترال بسیار مشهور و منحصربه‌فرد است. مردم در این منطقه سوزن‌دوزی می‌کردند ولی نمی‌توانستند هنر خود را به فروش برسانند. پس من وارد عمل شدم.»

زمانی که ویروس کرونا همه‌گیر شد، کرشمه ساعت‌ها را در جاده‌های کوهستانی به همراه پدر و عمویش راند تا اقلام لازم را به بیمارستان‌های محلی و روستاهای محروم برساند. او با کمک‌هایی که در شبکه‌های اجتماعی جمع کرده است این اقلام را خریداری کرده است. کرشمه می‌گوید: «کارگران روزمزد در شهرهای مختلف پاکستان بودند و پس از قرنطینه، بسیاری از صنایع و شرکت‌ها بسته شدند. آنها به خانه برگشتند و اوضاعشان واقعاً دشوار شد. بسیاری از خانواده‌ها نیازمند هستند.»

او در رشته کسب‌وکار و مدیریت تحصیل می‌کند اما برای یک سال تحصیل را متوقف کرده تا روی پروژه‌های متعددش کار کند. او می‌گوید: «ده سال بعد می‌خواهم دست کم ۲۰، ۱۰ دختر مثل من به چیترال برگردند، در حالی که به رویاهایشان رسیده‌اند و برای دخترانی تلاش کنند که من نتوانسته‌ام به آنها کمک کنم. من می‌خواهم جامعه‌ای پیشرو داشته باشم که در آن زنان استرس سنت‌ها را نداشته باشند و بتوانند به رویاهایشان برسند. من می‌خواهم زنان بیشتری در پست‌های مدیریتی قرار بگیرند. این چیزی است که می‌خواسته‌ام برایش بجنگم.»

منبع: CNN

تجربه‌های یک مدیر فوتبال آلمان:

دنباله‌روی انگلیس پولدار نباشیم

مصاحبه

آندریاس رتیگ در ۲۱ سال حضورش در فوتبال در باشگاه‌های کوچک کار کرده است، مانند فرایبورگ، کلن، آگسبورگ و سن‌پائولی. رتیگ ۵۷ ساله استعدادهای داخلی را به خریدهای بزرگ، پایداری را به سودآوری و اداره مسئولیت‌پذیرانه را به سرمایه‌گذاری پرریسک ترجیح می‌دهد.

او که در سال‌های ۲۰۱۳ تا ۲۰۱۵ مدیر لیگ فوتبال آلمان بود، از پرورش فوتبال در این کشور چیزهای زیادی می‌داند: «فکر می‌کنم که در بیست سال اخیر دیده‌ایم که باشگاه‌های قوی حتی قوی‌تر هم شده‌اند. ما باید به جایی برگردیم که تیم‌های تازه‌صعودکرده فرصت بردن قهرمان‌ها را داشته باشند. اگر قبل از شروع فصل بدانیم که بایرن مونیخ قرار است قهرمان شود که دیگر به کسی خوش نمی‌گذرد.»

یک ائتلاف از هواداران فوتبال در آلمان خواستار آن شده‌اند که فوتبال در این کشور متحول شود و لیگ فوتبال آلمان هم برنامه‌ای برای اصلاح این موضوع در نظر گرفته است.

یکی از پیشنهادها این است که حق پخش تلویزیونی و پاداش حضور در لیگ قهرمانان بین تیم‌ها پخش شود. سیستم فعلی روی کاغذ شایسته‌سالارانه است و به تیم‌های با عملکرد بهتر پاداش می‌دهد اما این سیستم در عمل باعث شده که فاصله اقتصادی عمیقی بین باشگاه‌های بزرگ و کوچک شکل بگیرد و به گفته رتیگ، این فاصله برای رقابت داخلی زهرآگین است: «من کاملاً طرفدار این هستم که به عملکرد تیم‌ها پاداش داده شود اما باید بپرسیم که به چه عملکردی پاداش می‌دهیم؟ اینکه یک تیم بتواند پول سرمایه‌گذار را جذب کند و در جدول بالاتر قرار بگیرد؟ یا اینکه مربی‌اش چه دستاوردهای ورزشی‌ای داشته، آکادمی جوانانش چطور کار کرده و این مسائل؟»

یک ایده این است که حق پخش تلویزیونی بر اساس امتیازات تیم‌ها تقسیم شود. دو تیم هرتا و اونیون برلین فصل ۲۰-۲۰۱۹ را با ۴۱ امتیاز به پایان رساندند. رتیگ می‌گوید: «هرتا در قیاس با اونیون، پول بسیار بیشتری خرج کرد تا به آن ۴۱ امتیاز برسد. ما باید واحد پولی جدیدی برای عملکرد پیدا کنیم. من دوست دارم ببینم که هر باشگاه برای هر امتیاز در بوندس‌لیگا چقدر خرج می‌کند.»

سن‌پائولی، باشگاه سابق او اخیراً پیشنهادی به نام «فوتبال دیگری ممکن است» را ارائه کرده است. طبق این پیشنهاد، آنها می‌خواهند قانون مالکیت ۵۰+۱ لیگ تقویت شود و بازی جوانمردانه مالی در سطح کشور هم رعایت شود. از سوی دیگر، این دید وجود دارد که باشگاه‌های بزرگ آلمان باید از نظر مالی قوی باشند تا بوندس‌لیگا بتواند در اروپا با لیگ برتر، سری آ و لالیگا رقابت کند اما رتیگ به فکر این نیست که تیم‌های آلمانی پا به پای انگلیسی‌ها پیش بروند: «ما باید از تعقیب لیگ برتر و ستایش تیم‌های با بیشترین درآمد دست برداریم. دولت‌های خارجی، الیگارش‌ها و کنسرسیوم‌های چینی در لیگ برتر سرمایه‌گذاری کرده‌اند و اگر بخواهیم اقتصادمان را درست مدیریت کنیم، نمی‌توانیم با آنها رقابت کنیم. ما باید در آلمان به دنبال خاکی‌ترین، دردسترس‌ترین، پایدارترین و اجتماعی‌ترین لیگ باشیم.»

اخیراً پیشنهادی به فوتبال انگلیس از سوی گری نویل، بازیکن سابق منچستریونایتد و دنیس لوییس، قهرمان المپیک ارائه شده است. این پیشنهاد «نجات بازی زیبا» نام دارد و در آن از نحوه مجوزدهی بوندس‌لیگا ستایش شده است. طبق این روال، باشگاه‌ها باید شرایط اقتصادی، اداری و زیرساختی استانداردی داشته باشند اما رتیگ می‌گوید که باشگاه‌ها برای مجوز باید فروش کالاهایشان را منصفانه انجام دهند، از انرژی خورشیدی استفاده کنند، آب باران را بازیافت کنند، از دورریز غذا جلوگیری کنند و ایستگاه‌های شارژ خودروهای برقی داشته باشند. رتیگ می‌گوید: «در فوتبال حرفه‌ای چه می‌خواهیم؟ آیا تنها می‌خواهیم به چند باشگاه فرصت به‌اصطلاح رقابت بین‌المللی را بدهیم، یا اینکه فوتبال حرفه‌ای مسئولیت اجتماعی هم دارد؟»

قرار است در ماه‌های آتی، یک کمیته ویژه از ۳۵ کارشناس به این موضوعات رسیدگی کند. رتیگ در این کمیته نیست اما می‌گوید که تا حدی نسبت به تغییرات پیش رو خوشبین است: «اگر سیستمی که سال‌ها داشته‌ایم ما را به اینجا رسانده، قرار نیست با زدن یک دکمه آن را درست کنیم. نیت خوب کافی نیست. زمان آن رسیده که تغییرات واقعی را ببینیم.»

منبع: DW